

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: 'Εν 'Αθήναις και ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἁπᾶς ἡ δις, λ. 40, τρις ἕως ἐξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ

'Εκείνο τοῦ Χάμλετ ὅτι ὁ κόσμος εἶνε φυλακὴ καὶ ἡ Δα-
νία ἐν τῶν στενοτέρων αὐτῆς κελλίων, ἐφαρμόζεται εἰς τὸ
Ναύπλιον, τὴν πλήρη ἱστορίας, ἀναμνήσεων καὶ αἱμάτων προ-
κάτοχον τῶν Ἀθηνῶν πρωτεύουσαν, ὅτι τὸ ὅλον εἶνε φυλα-
κὴ, τὸ Βουλευτικὸν δὲ καὶ τὸ Παλαμῆδι δύο τῶν στενοτέ-
ρων αὐτῆς κελλίων. Ἡ πόλις ἔχει μελαγχολικὴν φυσιογνω-
μίαν ἀπαντῶσαν συνήθως ἐν περικλειστοῖς τόποις, ὅπου ἡ
ψυχὴ αἰσθανομένη ἑαυτὴν δεσμώτιδα, κυριεύεται ὑπὸ ἀνεξή-
γητου μυστικῆς ἀλγηδόνος. Ὁ θεὸς ἔστησεν εἰς τὴν φυλα-
κὴν αὐτὴν δύο φοβεροὺς φρουροὺς, τὰ δύο φυσικὰ καὶ τεχνι-
κὰ φρούρια, Παλαμῆδι καὶ Ἴτς-Καλὲ, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὀ-
ποιῶν τὸ Ναύπλιον πτήσσει, ὡς νεοσσὸς ὄρνιθος ὑπὸ τὴν σκιάν
τῶν πτερυγίων αὐτοῦ. Ἐλεύθερος ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τοῦ Πα-
λαμῆδιου καὶ δοῦλος ἐπὶ τῶν ἀπεράντων σκουπιδίων τοῦ
ἀξιοτίμου Δημάρχου κ. Δημητριάδου. Ἐκεῖ περιβάλλει θω-
πευτικὸς ὁ ὀφθαλμὸς σου τὴν γαλήνην τοῦ Ἀργολικοῦ καὶ
ἀφίεται εὐδαίμων εἰς τὴν θεάν τῶν Μύλων, τοῦ Ἄστρου,
τῆς πεδιάδος τοῦ Ἄργου καὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Τύρινθος·
ἐδῶ δύνασαι περιπατῶν νὰ χρησιμεύσῃς ὡς μέτρον τῆς ὁδοῦ
μόνον τοὺς δύο βραχίονας ἐὰν ἐκτείνῃς καὶ μαλακὰ πατεῖς
ἐπὶ χωμάτων, σκυβάλων καὶ στρωμάτων ἐκ φύλλων, πρωτο-
τύπου ὁδοσρωτικῆς μεθόδου, ἣν ἐπενόησεν ὁ ἐντίμος Δημάρχος
Ναυπλίου. Ἐὰν οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἀπεφάσιζάν ποτε νὰ
ἀποσπασθῶσιν ἐκ τοῦ ἐντομολογικοῦ Βασιλείου, εἰς ἃ ἐκ με-
τριοφροσύνης βεβαίως συνετάχθησαν, θὰ ἐκτιζόν τοὺς οἴκους
τῶν ἐπὶ τῶν δύο ἀκροπόλεων, ἐγκαθιστάντες εἰς τὴν νῦν
πρωτεύουσαν ὀρνιθοστάσια, ποιμνιοστάσια καὶ χοιροστάσια,
δι' ἃ κυρίως ὁ νῦν Δημάρχος ἐκαλλώπισε καὶ διηυθέτησεν
εἰδικῶς τὴν ὑπερήφανον ἄλλοτε τῆς Ἑλλάδος πρωτεύουσαν.
Ὁ κ. Γουδῆς, ἐκ τῶν ὀλίγων ὄνειροπόλων Ἑλλήνων, δι' οὓς
ἡ πλειοψηφία τῶν κυβερνῶντων ἀπεφάσισε νὰ ἀνεγείρῃ τὸν
Δρομοκαίτην, εἶχεν ἄλλοτε προτείνει τῷ Κομμουνδοῦρῳ τὴν ἰ-
σοπέδωσιν τῆς Ἀκροναυπλίας δι' ἐργασίας καταδίκων. Ἐ-
λαβὼν ἀπάντησιν μειδιάμα τοῦ τότε κυβερνήτου, καὶ πῆγε
εἰς τὴν δουλειά του. Ὅπως ἔλαβεν ἄλλο μειδιάμα, τοῦ αὐ-
τοῦ εἶδους καὶ σχήματος παρὰ τοῦ νῦν κυβερνήτου, ὅτε ἐπρό-
τεινεν εἰς αὐτὸν τρόπον ἐφθηνείας τοῦ ἄλατος, δι' ἐργασίας
καταδίκων, συνέπεια τῆς ὁποίας θὰ ἦτο ἡ ἐξαγωγή αὐτοῦ ἐν
συναγωνισμῷ πρὸς τὸ ἐφθηνότατον ἰταλικὸν ἄλας. Τώρα τὸ

Ἴτς-Καλὲ, ὅπερ θὰ περιελάμβανεν πόλιν ὀλόκληρον, περιορί-
ζεται νοσηλεῖον ἑκατοστίνας ἀσθενῶν στρατιωτῶν, τῶν πλεί-
στων ὑποκρινομένων τὸν ἀσθενῆ, τὸ δὲ Παλαμῆδι φιλοξενεῖ
76 καταδίκους, διακοσίους στρατιώτας λειποτάκτας καὶ ἓνα
λόχον στρατοῦ. Καθεύδει δὲ τὸ Ναύπλιον ὑπνον βαρὺν ὑπὸ
τοὺς δύο τοῦτους ἐφιάλτας, ὃν μόλις ἐνίστε διεγείρουσι αἱ ὀ-
ξεῖαι εὐωδίαι, δι' ὧν ραίνει τοὺς ὑπηκόους τοῦ ὀ μωρεψὸς
Δημάρχου κ. Δημητριάδης.

* * *

'Υπὸ τὸ εὐφημότερον ὄνομα—τὸ Βουλευτικὸν—κρύ-
πτονται, ἀλλὰ καὶ ὑψοῦνται, ἐν μέσῳ Ναυπλίου, ἀκουμβούσαι
εἰς οἰκίας ἰδιωτικὰς, προβάλλουσαι ὅπου δὴποτε καὶ ἂν δι-
ευθυνθῆς, εἰς ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῆς κεντρικῆς Πλατείας
τῆς πόλεως ἢ μάλλον ἐπὶ τῆς πλατείας, παρὰ τὸν βενετικὸν
Στρατῶνα καὶ τὸ Δζαμι-Σχολεῖον, αἱ δυσωδέστεραι φυλακαὶ
τοῦ Κράτους. Ἄν καὶ προκειμένου περὶ ἑλληνικῶν φυλακῶν
ἢ περὶ δυσωδίας καὶ σκότους καὶ ρυπαρότητος σύγκρισις ἔχει
τοιούτον λόγον, οἶαν καὶ ἡ μεταξὺ ὁμάδος μαύρων παραβολὴ
περὶ τοῦ χρώματος. Εἶνε ὅμως ζοφερώτερα ἐν τῷ ἐξωτερικῷ,
ἐν εἶδος συμπλέγματος τάφων, ἐφ' ὧν ὁ χρόνος ἐπέριψεν
ἄφθονον τὴν ἴλυν καὶ τὴν αἰθάλην καὶ κατημαύρωσεν αὐτάς,
ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι—Ἕλληνες ἄνθρωποι—πρὸς ἐπίμετρον τῆς
ἐντυπώσεως, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ πτοηθῶσι καὶ τιμωρηθῶσιν
οὐκ οἱ ἐν τῇ φυλακῇ, ἀλλ' οἱ ἐκτὸς αὐτῶν περιέβαλλον αὐ-
τάς διὰ τοιούτων μελανοβαρῶν κιγκλίδων, τοιαύτην ἀφιε-
μένων ἐντύπωσιν, ὡς ν' ἀπεσπᾶσθησαν ὅλα τὰ ξύλα ἀπὸ
σταυρῶν ἐπιταφίων χυδαίου καὶ ἀνωμόμου κομητηρίου. Τί
σχῆμα ἔχει, δὲν κατορθώσαμεν νὰ συλλάβωμεν. Τὸ βέβαιον
εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ Βουλευτικοῦ ἀναβαίνει τις καὶ καταβαίνει
χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ πόθεν εἰσέρχεται καὶ ποῦ ἐξέρχεται. Ἄρ-
κεῖ νὰ σᾶς εἴπωμεν ὅτι τὸ ὅλον οἰκοδόμημα εἰς τοὺς χρυσοὺς
καλοὺς καιροὺς τοῦ συνέδου τέμενος, Δζαμι τοῦτέστι, καὶ
τουρκικὸν μοναστήρι δι' Οὐλεμάδες κτισθὲν ὑπὸ ἐνὸς Ἀγάμ-
παμπα, πασᾶ μετ' ἑξήκοντα, ἦτοι ὑποστρατήγου τῷ καιρῷ
ἐκείνῳ.

Ἄν ἐγράφοντο ἀπομνημονεύματα κτιρίων, βεβαίως τὰ
τοῦ Βουλευτικοῦ δὲν θὰ ἦσαν ὀλιγώτερον ἐνδιαφέροντα.
Ἦσυχαστήριον τῶν Οὐλεμάδων, φιλοσόφων ὀραματικῶν ἐ-
πικουρεῖων—Βουλευτήριον ἐν καιρῷ τοῦ ἀγῶνος—αἰθουσα
χοροῦ ἐπὶ βασιλείας—αἰθουσα στρατοδικείου, τοῦ καταδι-
κάσαντος εἰς θάνατον τοὺς αἰμοφύρτους ἀκόμη ἐκ τοῦ ὑπὲρ
πατρίδος ἀγῶνος στρατηγούς Θεόδωρον Κολοκωστρώνην καὶ

Κωνσταντίνον Πλαπούταν—και έπειτα φυλακαί και τώρα φυλακαί: Ποίαι περιπέτειαι! Ύμνοι θωμανικοί, συζητήσεις ελληνικά, ψιθυρισμοί βαλλιστών, άγρια απόφασις θηρίων κατά ήρώων και ύβρεις, βωμολοχίαι, στεναγμοί, στοχασμοί καταδίκων. Ποίαι περιπέτειαι και πόση ποικιλία!

Έξωθεν τὸ Τζαμί βλέπομενον, όπου και οί εἰς ἰσόβια δεσμά καταδικασμένοι τριάκοντατέσσαρες τὸν ἀριθμὸν, μὲ τὴν ἐκ ξυλίνων κιγκλίδων κατασκευασμένην θύραν, διὰ τῶν στενῶν τῶν ὁπίων ρωγμῶν μόλις διακρίνει τις ἐντὸς παχέος ψηλαφρητοῦ σκότους σχηματιζόμενας μορφὰς τινὰς ἀνθρωπίνους δυσδιακρίτους, ὡς βήματα τὰ ὅποια χαράσσει τις ἐπὶ ὑγροῦ πηλοῦ και μόλις χαρασσόμενα αὐθωρεὶ ἐξαφανίζονται, ἔχει τὴν ὄψιν πράγματι ἀπελπιστικὴν. Ἄν και εἰθισμένοι ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρας τῶν φυλακῶν, ἐδιστασαμεν ἐν τούτοις ἂν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν μόνον θηριοτροφεῖον ὄψιν ἔχοντα κλωθὸν και ν' αὐτοχειροτονηθῶμεν ἐν μιᾷ στιγμῇ εἰς συναγματάρχην Μπούθ εἰσχωρόντες εἰς κλωθὸν λεόντων. Καὶ ὅμως ἐν τῇ εἰσόδῳ τὸ θέαμα ἀποβάλλει τὸ ἥμισυ τῆς προτέρας φρίκης. Ἐπὶ ὀλίγα μόνον δευτερόλεπτα συγκρούεσαι πρὸς παχυλὴν νύκτα ἀπελπισίας. Τὸ θολωτὸν ἐκεῖνο κτίσμα παρίσταται ὡς μικρὸν χάος. Ὁ μεμολυσμένος ἀὴρ σὲ περιβάλλει πανταχόθεν, ἀπειλῶν νὰ σὲ πνίξῃ. Οἱ ἄνθρωποι σοὶ φαίνονται ὡς σκιαὶ ἢ ἀτμοσφαῖρα ὡς σειρά στρωμάτων συνέφων και ἀναθυμιάσεων, τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δε, ὡς εἰς προίκα νυμφῶν χωρικῶν βλέπει τις ἐξαπλώματα ἐπὶ ἐραπλωμάτων, κλινοστρωμνῶν ἐπὶ κλινοστρωμνῶν. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ὀφθαλμοὶ διανοιγνόνται, τὰ σύννεφα διαλύονται, ἀρχεσαι διακρίνων τὰς διαστάσεις, αἱ σκιαὶ λαμβάνουν σάρκας, τὸ σύνολον τοῦ Δζαμίου σοὶ ἀποκαλύπτεται. Στρογγύλος χώρος ἰκανῆς ἐκτάσεως (ἴσως δεκαμῆτρον μήκος και πλάτους), ὑπὸ θόλον ὑψηλόν, σχεδὸν δυσθεώρητον θόλον, διαζωννόμενον περὶ τὰ μέσα ὑπὸ κυκλικῆς γαλαρίας, κάτωθεν τῆς ὁποίας ὁπαί τινες δι' ὧν διέρχεται τὸ φῶς ὄχι τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ αἵθερος, και ὑπ' αὐτὰς τέσσαρα τὸ ὄλον παράθυρα, ἔδαφος ἐκ πηλοῦ, τοῖχοι καταμαυρισμένοι, εὐτυχῶς σειρά κλινῶν ξυλίνων, ἐφ' ἐκάστης τῶν ὁπίων κοιμῶνται δύο και τρεῖς κατάδικοι. Ἰδοὺ τὸ Δζαμίον. Ἐντὸς τοῦ κύκλου τούτου τῆς νυκτὸς και τοῦ ρύπου, ἐντὸς τοῦ τάφου τούτου τῆς ἀμαρτίας και τοῦ ἐγκλήματος, ἐντὸς τῶν εἰκοσι τούτων πήχεων πλάτους και μήκους, ὑποτίθεται ὅτι θὰ διέλθωσι τὸν βίον των οἱ εἰς ἰσόβια δεσμά καταδικασμένοι. Ἄπαξ θ' ἀκούσασιν αἱ ἐγκληματίσσαι ψυχαὶ των ἀνοίγοντα τὰ σιδερά κλειθρα ὀπισθεν αὐτῶν πρώτην φοράν εἰσερχόμενοι και κλείουσαν ἐρηπτικῶς τὴν θύραν τῆς ὀδύνης, και δευτέραν φοράν θὰ τὴν ἀκούσουν αἱ λευκανθεῖσαι ἤδη ὑπὸ τῶν πόνων και τοῦ κόπου ψυχαὶ των ὅταν ὁ νεκροθάπτης ἔλθῃ νὰ παραλάβῃ τὸ πτώμα των. Πρὶν ἢ σὰς συγκινήσῃ ἢ εἰκὼν αὐτῶν, ἐνθυμήθητε ὅτι μεταξὺ τῶν δύο τούτων στρυφογυρισμάτων τῆς φοβερᾶς κλειδῶς μεσολαβοῦν ἀναισοκαταβαίνοντες ὡς ἡ Γραφὴ λέγει μεταξὺ Γῆς και Οὐρανοῦ ἄγγελοι ἑλέου και σωτηρίας, μεταξὺ εἰρκτῆς και ὑπουρηγίων, οἱ ἐντιμοὶ βουλευταὶ τοῦ προτύπου Κράτους μας. Οὗτοι παραλαμβάνουσιν ἐνίοτε και τὸν εἰς θάνατον και τὸν εἰς ἰσόβια δεσμά καταδικασμένον ἐκ τῆς χειρὸς, παραλύοντων πρὸ τῆς μαγικῆς ἐπεμβάσεως των και δεσμῶν και κλειθρῶν και ἄλλωσαν και ὀδηγοῦσιν εἰς τὸν δῆμον ἢ τὴν ἐπαρχίαν θρασὺν και πάλιν κομματάρχην, και ἴσως ἴσως ἔταίρον ἐν προσεχεί συνδυασμῷ, βουλευτικῷ ἐννοεῖται. Μεταξὺ τῶν φυλακισμένων τοῦ Βουλευτικοῦ εἶδομεν και τὸν ὠραιότατον λεβέντην ληστὴν Τούτουαν. Φίλος γνωρίζων

τὰ κατ' αὐτὸν ἔλεγεν ἐνώπιόν του, ἐννοῶν τὴν περίοδον τῆς ληστείας του:

— Ἐνα και ἐνάμιση βουλευτὴ ἔφρχανε πάντα ὁ Τούτουνας.

Και πῶς λοιπὸν τὰ πλάσματα αὐτοῦ νὰ μὴ τὸν ὄνειροπωλῶσιν ἀπὸ τούδε ἐλεύθερον, και ἀρχηγὸν μάλιστα συνδυασμοῦ!

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐνόσω οἱ ἄγγελοι βουλευταὶ δὲν ἀνοίγουσι τὰ πτερά των, οὐδὲ φαίνονται βαινόντες τὴν κλίμακα τοῦ Ἰακῶβ οἱ ἐν τῷ Δζαμίῳ και τὰς ἡμέρας και τὰς νύκτας, και τοὺς ὄνειρους και τὰς ἐξεγέρσεις των, ἐκεῖ, ὑπὸ τὸν τυφλὸν και ἀκάματον θόλον ἐν σιδερῷ μονοτονίᾳ διερχόμενοι, σχηματίζουσι δεύτερον αὐτοῦ πάτωμα ἐκ ζωντανῶν μωσαϊκῶν. *Αὐλὴ δι' αὐτοὺς δὲν ἔπαρχει.* Ὁσας φυλακὰς εἶδομεν, ἔχουν τὴν μικρὰν ἢ μεγάλην, φωτεινὴν ἢ σκοτεινὴν, δροσερὰν ἢ ἡλιόπυρον αὐλὴν των. Μέχρι και αὐτοῦ τοῦ Παλαμῆδιου.

Εἶνε ἢ αὐλὴ μία ἀλλαγὴ σκηνογραφίας. Καταρτίζεται δι' αὐτῆς, ἔστω και ἐν παρωδίᾳ, ἡμερονύκτιον. Ἐχουν οἱ κατάδικοι τὴν νύκτα ἐν τῇ εἰρκτῇ, και τὴν ἡμέραν των ἐν τῇ αὐλῇ. Τὸ πρῶτὸν ὅταν αὐγάζῃ ἢ αὐγὴ δύνανται νὰ ροφήσῃ ἐξερχόμενοι τοῦ δυσώδους κατοικητηρίου των μίαν δροσερὰν πνοὴν ἀέρος. Τὸ βράδν ἀποκάνοντες ἐκ τῆς ἐν τῇ αὐλῇ περιφοράς εὐρίσκουσιν ἀναψυχὴν τεντόντες τὰ κατάδικα μέλη των ἐπὶ τῆς ρυπαρᾶς ἀχυροστρωμνῆς. Ἄν εἶνε ἢ μεταβολὴ τὸ ἰδανικὸν τοῦ βίου, ἢ ὑπαρξὶς αὐλῆς ἐν τῇ εἰρκτῇ δαμάζει και τὸ ἥμισυ τὴν ἀδυσώπητον αὐτῆς φύσιν. Οἱ ἐν τῷ Δζαμίῳ ἐβδομήκοντα περίπου κατάδικοι στεροῦνται τοῦ εὐεργετήματος αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος! τί αἰνίγμα—ὑπάρχει εὐδαιμονία και ἐν τῷ σκοτεινῷ αὐτῷ ζωντοταφίῳ. Ὁμοιάζει ἢ εὐδαιμονία τὴν ἀρωματικὴν ἐκείνην ὕλην, ἐξ ἧς δεκάδας και εἰκοσάδας ἐνιαυτῶν ἐγκλεισθὲν ἐν τινὶ θαλάμῳ, δύνασαι νὰ αἰσθανθῆς εὐωδίαν μετὰ τὴν πάροδον τῶσιν χρόνου εἰσερχόμενος εἰς τὸν θάλαμον αὐτόν. Οἱ φυσικοὶ φέρουσι τὸ παράδειγμα τούτου ἴν' ἀποδείξωσι τὸ ἐπ' ἀπειρον διαιρητὸν τῆς ὕλης: διότι τί ἄλλο εἶνε μετὰ εἰκοσι ἔτη ἀποδιδόμενη εὐωδία ἐξ ἐνός μικροῦ τεμαχίου μόσχου εἰμὴ ὅτι ἐξέκοιλοῦσθον νὰ φεύγῃσι ἐκ τοῦ μοσχοβολούστος σωματίου τοῦ μόρια, ἄτομα μικροσκοπικά, τὰ ὅποια προσβάλλουσι τὸ αἰσθητήριον τῆς ὀσφρήσεως. Οὕτω διαιετητὴ εἶνε και ἢ εὐδαιμονία εἰς μόρια, εἰς ἄτομα, ἐπ' ἀπειρον. Ἐν τῷ τσαμίῳ ἐκεῖνῳ εὐωδιάζουσιν, ἔστω και ὑπὸ μορφήν βλακτικῶν, μόρια ζωῆς και εὐδαιμονίας χαμογελώσεως. Ἐπάρχουν ἐκεῖ στιγμῆ γέλοισιν και παιδιῶν, στιγμῆ ἀστεϊσμῶν και γουζουριῶν, στιγμῆ ὀρέξεως και χορτασμοῦ. Ἐν τῷ στενῷ ἐκεῖνῳ ἐδάφει ὑπάρχει χώρος δι' ὀλίγας εἰκόνας και προσευχὰς, χώρος διὰ μικρὸν κafenεῖον, χώρος διὰ συνεντευκτήριον, και πλατεῖαν, και δρόμους, και μαγειρεῖα και οἶκος ἀκόμη χαρτοπαιγνίων. Ἄναμίενετε νὰ ἰδῆτε τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους διαρκῶς κλαίοντας τὴν τύχην των, θρηνηνόντας ἐν ἀγωνίᾳ, ὠχρούς, στεγνοὺς, πτωματικούς, ἀπολέσαντας πρὸ πολλοῦ τὴν δύναμιν τοῦ μειδῆν, τὴν δύναμιν τοῦ σκέπτεσθαι, τὴν δύναμιν τοῦ λαλεῖν. Ὁχι! Ὁλη ἐκεῖνη ἢ βδελυρὰ ἀτμοσφαῖρα εἶνε βαπτισμένη εἰς τὸ ὑγρὸν τῆς ἐλπίδος, ραινοῦσας κάθε πρῶτὸν και κάθε νύκτα μὲ τὰς σταγόνας τοῦ μυθικοῦ ἀθανάτου νεροῦ τῆς ὄψεως και πρόσωπα, ψυχὰς και πνεύματα. Ἐὰν τὰ νεῦρα ὀνομάσθησαν ὑπὸ ψυχιατροῦ τινος ζωὴ ὑλοποιηθεῖσα, ἀλλὰ τὰ νεῦρα τῆς ζωῆς αὐτῆς βεβαίως εἶνε ἢ ἐλπίς. Αἰώνιον ἄνθος μεθύσιν και μωραίνον τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Διὰ τούτου, συνεργούσας τῆς ἐλπίδος και ὑποδοθηθῶντος τοῦ πράγματι ἰαματικοῦ νεροῦ

τοῦ Ναυπλίου, οἱ κατάδικοι ὄλοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνονται ὑγιέστατοι.

Τὴν ὄραν καθ' ἣν εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Δζαμί, οἱ φυλακισμένοι ἠγόραζαν σταφύλια. Εἰκοσιπέντε μόνον λεπτὰ τὴν ὄραν, σταφύλια τὰ ὅποια ἐπληρώμεν ἡμεῖς τότε ὀγδοήκοντα. Καὶ τούτο, χάρις εἰς τὸν Νομάρχην Ἀργολίδος, καταργήσαντα τὸ κακόηθος ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰσαγόμενον—πάλιν διὰ τῶν ἀγγέλων βουλευτῶν—μονοπώλιον κρεσπώλου, ὄψωπώλου, παντοπώλου, πωλούντων ἐν ρωμαϊκῇ κακουργίᾳ ὅσα ὅσα εἰς τοὺς διὰ 36 λεπτῶν τροφοδοτούμενους ὑπὸ τοῦ Κράτους καταδίκους, και εἰσαγαγόντα τὸν ἐλεύθερον συναγωνισμόν.

* *

Οἱ ἐν τοῖς κελλίσις κατὰ τούτο εἶνε ἀτυχέστεροι τῶν ἐν τῷ Δζαμίῳ συναδέλφωιν των, διότι ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα τῆς αὐλῆς, ὡς και τοῦ; πρὸ τῶν κελλίων διαδρόμου. Ἄν και τὰ κελλία εἶνε οὕτω πῶς κατασκευασμένα, ὥστε κατὰ τὴν φράσιν ἐνός καταδίκου, μόνον *ἔνα γρόδι ἡλίου* κατορθῶναι νὰ εἰσχωρήσῃ, οὐχ ἦττον διαιτῶνται ἀνθρωπινώτερον και ὀλιγώτερον θηριωδῶς. Ἄλλὰ τὰ κελλία των! τὰ κελλία των! Αὐτοὶ οἱ κύριοι Οὐλεμάδες, δι' οὓς ὁ Ἀγάμπαμπας ἔκτισε τὴν μὴν αὐτὴν, οὐδόπως θὰ ἐσυγγένεον ψυχικῶς πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει τρυφήλους συναδέλφους των, περιφέροντας ἐν μακαριότητι τὸν πολύχρωμον ἱματισμὸν των, δζουμπὲ διαφανὴ και κυματίζοντα, ζῶννη ἀτλαζωτὴν, μεταξωτὸν πολλάκις βρακίον και λευκὸν, κατάλευκον ἢ πράσινον ἀνοικτὸν περιζῶμα περὶ τὸ φέσιον, νεωτάτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ζωηρούς, πυροφθάλμους και εὐειδεῖς, πρώτους εἰς τὸν περίπατον και πρώτους εἰς τὴν εὐωχίαν, Συβαρίτας τὴν πολυτέλειαν και Σαρδαναπάλους εἰς τὸ χαρέμιον. Ἡ οἱ Οὐλεμάδες τοῦ Ἀγάμπαμπα ἦσαν ἀληθεῖς ἀσκηταί, ὀπαδοὶ Συμῶν τοῦ Στυλίου, ἢ ὁ Ἀγάμπαμπας αὐτὸς ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλευσεβείας ἐνόησε νὰ ἐγκαθεῖρξῃ τοὺς ἱερεῖς τοῦ θρησκευματός του, ὡς ἐμπρέπει εἰς πολλοὺς ἐκ τοῦ ἱερατείου. Καὶ ὑπομονὴ δι' ἐκεῖνους, ἂν ἕκαστος Οὐλεμάς εἶχε και τὸ κελλίον του ἄλλ' εἰς τοὺς κατάδικους τοῦ Βουλευτικοῦ, ἕκαστον τοιοῦτο διανεμόνται ἐξ και ὀκτώ και δέκα. Τί ὕπνος εἶνε ἐκεῖνος. Τί βδελυγμία και πόρνευσις ἀναπνοῶν! Τί τερατώδης εἰκὼν νεοελληνικῆς βρώμης, ἐξείκονζουσης και αὐτῆς τὰ φιλοκάθαρα ἐνστικτα τῶν κυβερνητῶν μας. Νὰ τὸ εἰπωμεν; Θὰ ἐπροτιμῶμεν νὰ σύρωσιν οἱ κατάδικοι και ἀπὸ μίαν σφαίραν εἰς τοὺς πόδας των, θὰ ἐπροτιμῶμεν ἀκόμη ἡμισείας ὄρας βρασανιστήρια, ἀπὸ τοῦ καταναγκαστικοῦ αὐτοῦ ἐμποτισμοῦ δυσωδίας, ρυπαινώσεως τὴν ψυχὴν και λιπαινώσεως τὰ νεῦρα, ὥστε νὰ διαρρῆ δι' αὐτῶν στύγιον μαῦρον ρεῦμα ἀκαθαρσίας, ἀπὸ τοῦ φορτώματος αὐτοῦ ἐντὸς στενῆς ὑγρᾶς μαύρης χωματοστρώτου λιποπνίκτου λωρίδος, τοῦ ἐγκλήματος ἐπὶ τὸ ἐγκλημα, τοῦ κακούργου ἐπὶ τὸν κακούργον. Τί ἀδελφωμα ψυχῶν πονηρῶν, τί γάμοι ἐγκλημάτων, τί συζυγία τερατωδῶν ἐνστικτων τελούνται ἐκεῖ μέσα και τί μόλυσμα μεταδίδεται ἀπὸ ὀκτὼ ἐκτάδην κατακειμένων σωματίων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δε, συμπυκνῶνται, ὀφίσταται ζύμωσιν, πλάττεται εἰς μάζαν, εἰς ἣν μία πνοὴ ἀρχικακούργου ἀρκεῖ ἵνα μεταδώσῃ ζῶννη και σχηματισθῇ ἐκ τῶν ὀκτὼ ἔννατος κακούργος!

Ἡ ἐλληνικὴ δικαιοσύνη ἐπιβάλλουσα ὡς μόνην τιμωρίαν τὴν δυσωδίαν, τὸ μόλυσμα,—κατὰ τὰ ἄλλα ἐλευθερωτάτων ὄντων τῶν κακούργων, οὐτε φόβον, οὐτε σεβασμὸν, οὐτε συναισθήσεως ἐμπνεομένων αὐτοῖς, ἐτοίμων νὰ σφίγγωσι τὴν χεῖρα τοῦ ἐπισκεπτομένου αὐτοῦ εἰσαγγελέως, ἀρκεῖ νὰ τύ-

χῃ συντοπίτης ἢ κουμπάρου τινος—ἢ ἐλληνικὴ δικαιοσύνη ἐξαιρομένη εἰς τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν πόνων, μὰς φαίνεται βρωμερὰ και αὐτῇ. Καὶ εἶνε θεῆ, τῆς Ἑλλάδος, βρωμερὰ, ἐξ ἀντανακλάσεως τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς ἐπιβάλλουσα και τὰς ποινας. Ὡ! ἰσοβιότης τῶν δικαστῶν! ποῖα ἰσοβία σοὶ ἔπρεπον δεσμά!

Καλεδῶν

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ

τοῦ περὶ **Βουλευτικοῦ** ἀρθρου μας δημοσιεύομεν και τὰ ἐπόμενα:

Ὁμολογουμένως ὁ μᾶλλον λεβέντης ὄλων τῶν ἐν τῇ φυλακῇ εἶνε ὁ ληστὴς Τούτουνας. Ἐπακρίτως μορφή εὐειδῆς και γλυκυτάτη. Μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας, μεθ' ἧς διεδραμάτισε πρόσωπον Βασιλέως τῶν Βουνῶν, ἠδύνατο νὰ παίξῃ και πρόσωπον Ἀνδρῶν τῶν σαλονίων. Γνησίᾳ ἐλληνικῇ καλλονῇ τριανταπέντε μόλις ἀνοίξων. Καὶ ἢ παράδοσις του εἶνε ρομαντικὴ. Εἶχε φρονέσει εἰς τὸν ἀδελφόν του, και μετὰ ἐν ἔτος ἐξήρχετο τῶν φυλακῶν ὁ φρονεὺς θρασὺς, ἀπειλῶν ὅτι θὰ φονεύσῃ και τὸν Τούτουναν, και θ' ἀτιμάσῃ και τὴν ἀδελφήν του και θὰ καταστρέψῃ ὄλο τὸ σῶν του. Ὁ Τούτουνας εἰσοσαστῆς τότε ἐφρόνευσε τὸν ἀδελφοκτόνον κακούργον και πῆρε τὰ βουνά.

Τὸ θάρρος ὑπῆρξε πάντοτε ἴσον τῆς λεβεντιάς του. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ τὸν κατεδίωκε στρατός, αὐτὸς ἐφ' ἀμάξῃς ὄν, συνωμῆλει μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως Μοιράρχου περὶ τοῦ Τούτουνα.

Ἄφου τελείωσε ἢ κουβέντα, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ὁ Τούτουνας ἐγερεθεῖς ὀρθίος εἶπε:

— Κύριε Μοίραρχε, ὁ Τούτουνας σὰς ἀποχαιρετᾷ!

Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Βουλευτικοῦ κατ' οὐδὲν διαφέρει τῶν ἄλλων δωματίων ἢ μόνη διαφορά εἶνε ὅτι οἱ ἐν αὐτῷ κατοικούντες εἶνε ἀσθενεῖς. Ἐλυπηθῆμεν ἕνα γέροντα ἐκ Γορτυνίας, Γεώργιον Σπανόπουλον, οἰκογενειάρχην και ζωοκλόπον. Ἐχει δεκατεσσαράμιση ἔτη εἰς τὴν φυλακὴν και τώρα φθίνει, και δὲν τοῦ ἐπιτρέπου ν' ἀποθάνῃ ἐλεύθερος πλησίον τῆς οἰκογενείας του.

Ἄπευθυνόμεθα εἰς τὴν τρυπερὰ οἰκογενειακὰ αἰσθήματα τοῦ κ. Κοντοσταύλου παρακαλοῦντες νὰ δώσῃ Ἐλευθερίαν ὄχι εἰς τὸ σῶμα—διότι τοιοῦτο δὲν τοῦ ἔμεινε—ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ δυστυχῆ γέροντος.

Ὁ φιλελεύθερος νομάρχης Ἀργολίδος, ὁ ἀθάνατος Γιαννοῦκος Μαυρομιχάλης, εἶχε λάβει κάλλιστον μέτρον, ἀποφασίσας πάντες οἱ ὑπὲρ τὰ δώδεκα ἔτη γεγονότες ἐν τῷ Βουλευτικῷ νὰ ἐλευθεροῦνται. Διότι τὸ δόγμα τοῦ φίλου Μαυρομιχάλη εἶνε ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως:

— Ἡ σκότωσέ τον, λέγει, ἢ βγάλ' τον.

Τὸ λόγιον τοῦ Μαυρομιχάλη ἔπρεπε νὰ χαραχθῇ μαύροις γράμμασι ἐπὶ τῆς προμετωπίδος πάσης ἐλληνικῆς φυλακῆς.

Δυνάμει τῆς παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ ἐπιμονῆς του ὁ κ. νομάρχης ἐλευθέρωσε πολλοὺς τοιοῦτους σαπῆσαντας πλέον εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐμειναν ὅμως και ἄλλοι, οὓς συνέστησε μὲν, ἀλλὰ δὲν εἰσακτάσθη.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ **Χρήστος Παπαγεωργίου**, ἡπει-

ρώτης, **δεκαοκτώ έτη** διενύσας εν τῷ Βουλευτικῷ, δια ληστείαν του καιρου εκείνου, δι' ἣν χιλιάδες ἠλευθερώθησαν και ἐδόθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον και κατέλαβον θέσεις ὑψηλάς.

Ἄλλ' ὁ Χρῆστος Παπαγεωργίου εἶνε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Βουλευτὴν δὲν ἔχει ψῆφον δὲν ἔχει· πρέπει λοιπὸν νὰ ψοφήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν· ἄς ἐλεήσῃ και αὐτὸν ὁ κ. Κοντόσταυλος!

Ἐκεῖ εἶδομεν και ἄλλο αἰσχος ἑλληρικόν, τὸν κατάδικον Ματράκον, χρηματίσαντα ὑπόδικον μόνον **ὀκτὼ ὀλόκληρα ἔτη**!!! Οὐτε λέξιν προσθέτομεν! Ἄν και κατεδικάσθῃ ὡς γυναικοκτόνος, ἡμεῖς ὡς ἀποτελοῦντες μέλος τῆς ἐναντίον αὐτοῦ κακουργησάσης πολιτείας, ἐντρεπόμεθα και νὰ τὸν ἀτενίζωμεν!

Ὡς ἐπιδόριον, μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς φοικαλεότητας, παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν ὅτι ὁ ἀγαπητὸς Νομάρχης Ἀργολίδος κ. Μαυρομιγάλης κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως 30,000 δραχμῶν ὅπως ἐπενέγκῃ βελτιώσεις τινὰς εἰς τὸ Βουλευτικόν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι βελτιοῦται.

Διὰ τῆς πιστώσεως αὐτῆς θὰ πατωθοῦν τὰ ἐκ λάσπης δωμάτια, θὰ γίνουιν νέοι θάλαμοι ὅπου ν' ἀποθετοῦν οἱ φυλακισμένοι τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, ἄλλοι ὅπου νὰ φυλάσσωνται τὰ ἐργαλεῖα τῶν ἐργαζομένων, θ' ἀνασκευασθοῦν νέα δωμάτια διὰ νοσοκομείων, θὰ καθαρισθοῦν αἱ διαρρέουσαι ἄνω και κάτω βρωμεραὶ ὑπόνοιμοι και κἀτα τέλος πάντων θὰ γίνῃ.

Ἄλλ' ὅ,τι πρέπει νὰ γίνῃ εἶνε: νὰ **καῖ τὸ Βουλευτικόν**.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκ Κεφαλληνίας τηλεγραφοῦσιν ὅτι συνελήφθη αὐτόθι ὁ Γ. Θέμελης, φωτογράφος, κατηγορούμενος ἐπὶ παραποιήσεως γραμματίων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς, συνεπέα ἐντάλματος ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ Ζακύνθου, και ἀπεστάλη πρὸς τὸν εἰσαγγελέα Ζακύνθου μετὰ τῶν κατασχεθέντων δύο γραμματίων τῆς Ἰονικῆς τῶν 25 φράγκων, και δύο πεντόφραγκα τῆς Ἐθνικῆς.

Ἐκ Κυπαρισσίας ἀγγέλλονται σκοτωμοὶ, προελθόντες ἐκ πολιτικῆς ἐξάψεως τὴν ὁποίαν ἐπέφεραν ἡ ἐπικύρωσις τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς. Ἐφρονεῦθη ὁ Δῆμ. Ἀθανασόπουλος, και ἐπληρώθη ὁ Θωμᾶς Κίτσος, και τέσσαρες ἄλλοι.

Κατ' ἀναφορὰν τοῦ Σταθμάρχου Ποταμοῦ ἐν Ἀγρινίῳ, συνεπλάκησαν οἱ ὑλοτόμοι μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Λεπνοῦς, οἵτινες διερχόμενοι (en passant) ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιοῦσι τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῶν κλέπτοντες ζυλείαν· ἐπικολούθησαν ἀμοιβαίῳ ἀκροβολισμοῖ, ἀλλ' εὐτυχῶς ἄνευ ἀποτελέσματος. Μεταβάντων ὕστερα ἐπὶ τόπου τῆς συμπλοκῆς στρατιωτῶν ἐκ τοῦ σταθμοῦ πρὸς περαιτέρω πρόλγην, ἐπυροβολήθησαν και οὗτοι ἀνταποκριθέντες δὲ εἰς τὸ τουφεκίδι οἱ στρατιῶται ἐτραυματίσαν ἑλαφρῶς εἰς τὸ χέρι ἓνα Λεπινιώτην. Μετέβησαν ἐκεῖ αἱ ἀρμόδια ἀρχαὶ διὰ νὰ ἐνεργήσουν ἀνακρίσεις.

Ὁ κ. Ἀλ. Καμπᾶς μετὰ ἱπποτικῆς ὄντως εὐλαθείας πρὸς τὸ ἀσθενὲς φύλον προσήλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας νὰ διαψέσῃ τὰ ὑπὸ τῆς «Παλιγγενεσίας» ἀποδοθέντα αὐτῷ ἡχηρὰ θωπεύματα εἰς τὴν ὑπερέτριάν του, ὅτε τοῦ ἐκλάπησαν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 553)

Ἐν πρώτοις ἐδοκίμασε τὰ πιστόλια, ὅπως βεβαιωθῆ ἂν λειτουργῶσι καλῶς, ἐπειτα ἐνώπιον τοῦ πατρός του, ὅστις ἐνεὸς παρικολοῦθει τὰς κινήσεις αὐτοῦ, ἐπλήρωσε τὰ ὄπλα.

— Βλέπετε, πάτερ μου, εἶπε, βάλλω δύο σφαῖρας εἰς ἕκαστον· δὲν πρέπει ν' ἀποτύχωμεν.

Ὁ Ραοῦλ ὠμίλει και ἐνήργει μετὰ μεγίστης ἡρεμίας, μετ' ἐκτάκτου ἀταραξίας· αἱ χεῖρές του δὲν ἔτρεμον μάλιστα, μόνον ἦτο ὠχρότατος.

— Ὅταν ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν, εἶπεν εἰς τὸν βαρόνον.

— Πάτερ μου, τὰ πιστόλια ἐπληρώθησαν. Ἰδοὺ τὸ ὄπλον σας, ἰδοὺ και τὸ ἐμόν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε διὰ φωνῆς ὁμοίας τῇ τοῦ πνιγομένου, εἶναι προτιμότερον ν' ἀποθάνω! Δός! δός!

— Περιμείνατε.

Ὁ βαρόνος ἔρριπτε περίξ βλέμματα ἄγρια, βλέμματα παράφρονος.

Ὁ Ραοῦλ ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του.

— [Τὸ ὠρολόγιόν μου εἶναι ὀπίσω κατὰ πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὸ ἐκκερμέδες σας, τὸ ὅποιον δεικνύει ἔνδεκα και εἰκοσι πέντε λεπτὰ, κανονίζω λοιπὸν αὐτὸ με τὸ ἰδικόν σας· ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, σεῖς ἐδῶ, ἐν τῷ θαλάμῳ σας, ἐγὼ κἀτω, ἐν τῷ ἰδικῷ μου, τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ στόματος· μεταξύ τῶν ὀδόντων και θ' ἀνατινάζωμεν τὸ κρανίον.

— Μάλιστα, ὑπετονθόρισε, τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου μεταξύ τῶν ὀδόντων.

— Ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, πάτερ μου.

— Ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐγείνατε, πάτερ μου!

— Ἐγείνατε, Ραοῦλ!

Ὁ νεανίας ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὁ βαρόνος κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἐδρας του ὡς σωρὸς ἐπαλαμβάνων διὰ φωνῆς βραχνῆς.

— Ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιος.

Ὅπισθεν τοῦ Ραοῦλ, ὅστις κατέρχεται με ὀρμὴν τὴν κλίμακα τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἀνθρωπὸς τις ἐξῆλθε κεκρυμμένος ὀπισθεν παραπετάσματος και ὤρμησε και αὐτὸς πρὸς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακας.

Ἦτον ὁ Λανδρὸς, ὅστις εἶχεν ἀναλάβει και αὐτὸς τὴν ἐνδυσμασίαν και τὰ καθήκοντα τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ βαρόνου Δεσιμαίξ. Ἦκουσεν ἀναμφιβόλως τὸ τέλος τῆς συνδιαλέ-

ὑπὸ τοῦ ἀνακαλυφθέντος ἐπειτα πρῶτον ὑπερέτου ἐπτακοσίας δραχμᾶς. Αἱ ἀκουσθεῖσαι φωναὶ ἦσαν φωναὶ νεύρων, ἄς προσκάλωσεν ἡ ἀπόπειρα τοῦ ἀστυνομικοῦ βοηθοῦ νὰ τὴν ψάξῃ και καθὸ κόρη και ἀθῶα μάλιστα ζήτησασα διὰ νεύρων και φωνῶν νὰ σωθῇ.

— Ἐξεδόθη ὡς ἐναίσχυμος διατριβὴ τοῦ φιλοπόνου και εὐφροῦς βοηθοῦ τοῦ Τοξικολογικοῦ φροντιστηρίου κ. **Χρήστου Π. Τοπάλη** Μακεδόνας, περὶ ἀνεργείας δηλητηρίων, ἀφιερουμένη εἰς τὸν ἐξοχὸν τῆς Μακεδονίας ἐργάτην, τὸν δημοφιλεῖ ἱατρὸν και τὴν Δῆμαρχον εἰς Βόνιτσαν κ. Ἐπαμεινώναν Σακελλαρόπουλον.

ΛΗΣΤΑΙ ΔΕΓΓΛΕΡΗ

Τὸ περίφημον: Ζήτησον τὴν γυναῖκα ἐφημέριον και εἰς τὴν κλοπὴν Δέγγλερ. Μία χήρα ὑπερέτρια τοῦ Δέγγλερ διηγείτο ἐκτὸς ἐνεοῖται τῆς ὑπερσίας τῆς τὰ πλοῦτη τοῦ ἱατροῦ, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς περιγράφει τὸ ἄντρον τῆς Καλυψούς. Ἐκ τῆς διηγήσεως ἐξῆλθη ὁ γαμβρὸς αὐτῆς, ὅστις εἶτε ἦτο βαπτισμένος εἰς τὸ πῦρ τοῦ βιασμοῦ τῶν κλειθρῶν εἶτε παρθένος ὢν, συνεννοήθη μετ' ἄλλων δύο ἐπαγγελματιῶν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως και Σμύρνης, οἵτινες ἔβαλαν κἀτω πλὴν τῶν γνώσεων, τῶν ἐργαλείων, τοῦ θάρρους, τῆς πείρας και τῶν λοιπῶν κεφαλαιῶν τῆς κλεπτικῆς και ἐπὶ τὰ ἄλλους συνεταιροῦς, οἵτινες ἀπετέλεσαν τὴν συμμορίαν. Ἐγραψάν δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς οἱ ἐμποροὶ μας γράφουν εἰς Παρισίους· και Λονδίον διὰ πτερὰ και ὑψάσματα, νὰ τοὺς φέρουν χρηματοκιβωτιοθραυστικὰ ἐργαλεῖα, διότι πρὸ πολλοῦ ἡ Κωνσταντινούπολις ἔλαβε φήμην εἰδικότητος εἰς τὴν βιομηχανίαν αὐτήν. Και οἱ μεγάλοι και οἱ μικροὶ κλέπται, και οἱ χαρτοκλέπται τῶν με-

ζῶς τοῦ Ραοῦλ μετὰ τοῦ πατρός του, διότι ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένος, λίαν ἀνήσυχος.

Ὁ νεανίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του και ἐκλείδωσε τὴν θύραν.

Ὁ Λανδρὸς ἤκουσε τὸν κρότον τῆς κλειδῶς ἐν τῷ κλειθρῷ και ἔστη σύννοος πρὸ τῆς θύρας, ἣν δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ. Ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν ἂν θὰ ὤφειλε νὰ κρούσῃ, νὰ φωνήσῃ και ἐν ἀνάγκῃ νὰ διαρρήξῃ τὴν θύραν, ὅτε ἐκ νέου ἡ κλειδὸς ἤκούσθη ἐν τῷ κλειθρῷ. Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ παραμερίσῃ και νὰ κρυφθῇ ἐν τῷ σκότει.

Ἡ θύρα ἠνεψῆθη, ὁ Ραοῦλ ἐξῆλθε, διήλθε τὸν διάδρομον και ἀνῆλθε τὴν κλίμακα.

Ὁ Λανδρὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μαντεύσῃ ποῦ διηυθύνετο ὁ νεανίας, ἀλλ' εἶχε παρατηρήσει ὅτι ὁ Ραοῦλ δὲν ἐκράτει πλέον τὸ πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρα. Χωρὶς δὲ ν' ἀπολέσῃ στιγμὴν, εἰσέδωσε λαθραίως εἰς τὸ δωμάτιον και ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Κηρίον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας ἐρώτιζε τὸ δωμάτιον. Ἰδὼν δὲ ἐν τῇ λάμπῃ αὐτοῦ τὸ πιστόλιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, μόλις συνεκράτησεν ἐπιφώνησιν χαρᾶς.

ΚΟ

ΠΑΡΑΦΡΩΝ

Ὁ Ραοῦλ ἀνήρχετο εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον. Ποῦ διηυθύ-

τοχῶν και οἱ μετοχοκλέπται τῶν κιβωτίων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὄλοι μᾶς ἐρχονται.

Τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ, δι' οὗ ἐθραύσθη τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ Δέγγλερ και ὅπερ δὲν ἐμάθομεν ἀκόμη ποίου συστήματος εἶνε λέγεται θαῦμα ἰδεῶδες. Δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἰδῶμεν, διότι ἐφυγαν και μερικοὶ οἵτινες και τὸ παρέλαβον. Οἱ περισωθέντες ἡμῶς ἀπαιτῆσαι τοῦ Διευθυντοῦ ἐξωγράφησαν τὸ θαυμαστὸν ἐργαλεῖον, ὅπερ σύγκριται λέγει ἀπὸ ἐξῆ κομμάτια, τὰ ὅποια συνδόμενα ἀποτελοῦν τριπλευρον, ἐντὸς δὲ τοῦ τριπλεύρου αὐτοῦ τιθέμενον τὸ χρηματοκιβώτιον παραλύει, ὡς παραλύει γυνὴ στενοχωρομένη ἐντὸς θερμῶν θελητήρων και . . . παραδίδεται. Καυχώμενοι δὲ οἱ κλέπται ἀποθαυμάζουν τὸ ἐργαλεῖον ὡς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἀνοικτικῆς τέχνης.

Ἐν μόνον παράπονον ἔχουσι τινες—οἱ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως—ὅπερ ἀνεκοίνωσαν εἰς τὸν Διευθυντὴν—τοὺς ἐλέγουμε μεις νὰ μὴν καταιδόμε σ' τὴν Ἀθήνα!

Τὰ δὲ χρήματα;

Ἄπόλονται! Διότι παραλαβόντες αὐτὰ οἱ ἀποδράντες σύντροφοὶ τὰ ὠδήγησαν εἰς τόπον γλοερὸν, τόπον ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ἐλπίς ἀνευρέσεως.

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Ὁ μέγας ἀρχιεργάτης και εἰσηγητῆς τῆς κλοπῆς αὐτῆς εἶνε ὁ φραγκογράφης Δζώρτζης Κοκόλης, τοῦ ὁποίου ἡ πενθερὰ Μαρία Βουτσίνη ἐχρημάτισεν ὑπερέτρια πότε εἰς τοῦ Μπερσῆ και πότε εἰς τοῦ Δέγγλερ, δὲν ἔπαυε δὲ διηγουμένη τὰ πλοῦτη και τὸ κακὸ ποῦ ἔχει ὁ γιατρὸς, τί ἐπιπλα, τί ἀσμικὸ, τί κάσες.

Ἡ ψάλις τοῦ Δζώρτζη ἐταράχθη και ὁ Μυτιληναῖος ἐσκέφθη νὰ φέρῃ διαζύγιον μετὰ τοῦ πλοῦτου αὐτοῦ και

νετο; Εἶχέ τι ἀκόμη νὰ εἶπῃ εἰς τὸν πατέρα του πρὸ τῆς ἐσχάτης ὥρας; Ὅχι. Ἦθελε νὰ μεταχειρισθῇ ἄλλως τὴν ἡμίσειαν ὥραν, ἥτις ὑπελείπετο αὐτῷ, ἵνα ζήσῃ. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὴν ἀδελφὴν του, νὰ περιπτυχθῇ αὐτήν, νὰ ζήτησῃ παρ' αὐτῆς ἄπαξ ἔτι συγγνώμην διὰ τὴν θλίψιν, ἣν τῇ ἐνεποίησε, πρὶν ἀποθάνῃ.

Γνωρίζων καλῶς τὸ ἔσωτερικόν τοῦ μεγάρου Ραοῦλ, μεθ' ὅλας τὰς ὑπὸ τοῦ βαρόνου ληθηθείσας προφυλάξεις, εἶχεν εὐκόλως μαντεύσει τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἡ Ἐρριέττη ἦν ἐγκαθηριγμένη.

Φθάς ἐπὶ τοῦ κλιμακοπέδου δὲν ἐδίστασε παρικολοῦθησε τὴν δίοδον και ἔστη ἐνώπιον θύρας. Ἡ θύρα ἦτο κεκλεισμένη, ἀλλ' ἐξῶθεν, ἡ δὲ κλεις εἶχεν ἀφεθῆ ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ. Ἦνέφξε, διήλθε μέγα δωμάτιον, εὗρεθῆ πρὸ δευτέρας θύρας, κλειομένης, ὡς ἡ πρώτη, ἤνοιξεν αὐτήν ἐπίσης και εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον μόλις φωτιζόμενον ὑπὸ λάμπης λύχνου μὴ ἔχοντος ἐλαίου.

Προσκύψας περιεργάσθη και ἰδὼν τὴν ἀδελφὴν του Ἐρριέττην ἐκτάδην ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐκυψεν ἐκβάλλων κραυγὴν ὀδύνης και φρίκης. Λαβὼν αὐτήν διὰ τῶν βραχιόνων ἔφερον ἐπὶ ἀνακλίντρον. Ἐνόμιζεν αὐτὴν νεκράν. Ἄλλὰ παρετήρησε μετ' ὀλίγον ὅτι ἦτο λειπόθυμος.

Εὐτυχῶς, ὑπάρχοντος ἐκεῖ ὕδατος ἐν τινι φιάλῃ, ἔχυσεν ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς και ἔρρανε τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τῆς Ἐρριέττης. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ἐπὶ τοῦ

του Δέγγλερη. Έχεται δὲ τὰ κατάλληλα ὄργανα, εἰς τὰ ὅποια νὰ βάλῃ αὐτὸς κεφάλαιόν του τὴν ἰδέαν. Ὁ Δζώρδης εἶχε χρηματίσει ὑπάλληλος ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Πρὸ καιροῦ εἶχον ἔλθει ἐδῶ διαβόητοι κλέπται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως: Γεώργιος Ἀράπης, Ἰωάννης Καλογερόπουλος ἢ Σμυρνήος, Βασιλάτος Κεφαλλην Μιλτιάδης, Λαμπρίδης, Κώστας Σμυρνήος, Δημ. Βούλγαρης.

Αὐτοὶ ἐπρόκειτο νὰ ληστεύσουν ἕνα σαράφικο τῆς Ὁδοῦ Διόλου, δίπλα τοῦ μεσαιτικοῦ τοῦ Πλάτωνος Νεγρεπόντη καὶ ἐπερίμενον νύκτα βροχερὰν νὰ ἔχουν ἀνοικταῖς τῆς ὀμβρέλαις, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ ὁ σκοπὸς τῆς Τραπεζῆς καὶ νὰ κάμουν τὴν δουλειὰ των. Λέγεται δὲ τοῦτο εἰς τὴν γλῶσσάν των: νὰ κτυπήσουν τὸ δαίνα μέρος. Καὶ βλέποντες ἀπὸ τὸ μεταλλόπλεγμα λαμποκόπουν τὸ χρυσάφι, ἀνεφώνουν ἐν ἐκστάσει: Νά, Ὁσμάνη παρᾶς, (τούρκικο δηλαδὴ χρυσίον!)

Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν οἱ διαπραζάντες τὴν κλοπὴν τοῦ Μακκᾶ, χαρδζιλικωθέντες δ' ἐξ αὐτῆς, διότι διενεμήθησαν 1500 δρ., πῆγαν νὰ λουσωθοῦν οἱ ἄνθρωποι εἰς τοῦ φραγκοράπτου Δζώρδην.

Οὗς μυριθεῖς ὁ μελανόθριξ καὶ κομψὸς καὶ στρογγυλόμακτος Μυτηλιναῖος, τοὺς ἐξεμυστηρέθη τὸ μέγα του σχέδιον, ἀφοῦ προηγουμένως διὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ζητῶν ὄργανα εἶχεν ἀποταθῆ καὶ εἰς τὸν φοβερόν Βασίλιν Γιαταγάναν, ἄρτι ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐλθόντα, διὰ πορῶ: καὶ σιδήρου διελθόντα, πάσχοντα δὲ τὸ στήθος καὶ ἐπὶ βακτηριῶν βαδίζοντα. Ἔχει γυναῖκα καὶ παιδίον.

Οἱ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ εἶχον στείλει εἰς Κων(πολιν) ἕνα ἑταῖρον, Καρᾶν ὀνόματι, ὅστις τοὺς ἔφερον ἐργαλεῖα τῆς τέχνης των.

Ἐγκαίρως εἶχον λάβει τοὺς τύπους τῶν κλειδιῶν τῆς τε ἐξωθύρας καὶ τῆς ἐσωθύρας τῆς οἰκίας Δέγγλερη καὶ κατεσκευάσαν ἀντικλειδας!

μετώπου τῆς νεάνιδος ἐφάνη ἀμέσως. Ἡ Ἐρριέττη συνῆλθε βαθυμυδὸν καὶ ἐπὶ τῆ θέᾳ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἐξέβαλε κραυγὴν.

— Ἄ! Ραοῦλ, Ραοῦλ! εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς πεπιεσμένης.

Ἐπειτα ἐναγκαλισθεῖσα κατηπάσατο αὐτὸν ἐνδακρυς.

— Ἀγαπητή μου Ἐρριέττη, ἀγαθὴ μου ἀδελφῆ, εἶπεν ὁ Ραοῦλ, τί ἔχεις; Τί σ' ἔκαμαν; Σὲ εἶδον ἐκεῖ, ἐκτάδην κειμένην, ἀναίσθητον· τί λοιπὸν συνέβη;

Ἡ νεάνις ἐρρίγησεν.

— Ἡμῖν ἐκεῖ, εἰς παρακειμενον δωματίον, ἀπήντησεν ἤκουσα.

Ὁ Ραοῦλ παρετήρησε τὴν ἀδελφὴν του μετ' ἀγωνίας.

— Ἦκουσας; ἠρώτησε.

— Ναί, ὄλα.

— Ὡ!

— Ραοῦλ, ἐπλήρωσας πιστόλια, ὀμίλησας περὶ θανάτου... Ἄλλ' ἴδου σὺ πλησίον μου, δὲν θά φονευθῆς!

Ὁ νεανίας ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ τύχη μου πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ, ὑπέλαβεν. Ἀκουτον, ἀγαπητὴ ἀδελφῆ μου, προσεπάθησα νὰ ἐπανορθώσω ἐμαυτὸν, νὰ καταστῶ ἄξιος τῆς μητρός ἡμῶν καὶ σοῦ· ἄλλ' ὁ Θεὸς ἀδυσώπητος ἐν τῇ ὀργῇ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ αὐτοῦ με κατεδίκασε!

— Ραοῦλ, ἐγὼ σὲ συγχώρησα.

— Οἱ ἄλλοι ὁμοίως· μάλιστα πάντες με συγχώρησαν!

Ἐνα βράδου ποῦ πῆγαν νὰ κάμουν τὴν ἐπίσκεψίν των εἶδον φῶς εἰς τὸ ἄνω πάτωμα καὶ ἀπῆλθον.

Ἐπανῆλθον δὲ τὸ ἄλλο σάββατον, εἰς τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον· ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας περιπολῶν, ὡς συνειθίζει, τὴν νύκτα, εἶχε προσέλθει μέχρι τῆς γωνίας τῆς οἰκίας καὶ ἀπῆλθον.

Ἄμα εἰσῆλθον, διηυθύνθησαν εἰς μικρὸν σαλόνι, ὅπου ἦσαν καναπέδες με μαξιλάρια, ἤξυρον βλέπετε χάρις εἰς τὰς ἀθῶνας πληροφορίας τῆς γράφης Μαρίας Βουτσίνη, καὶ λαβόντες τὰ μαξιλάρια, εἰσῆλθον εἰς τὴν θάλαμον ὅπου τὸ χρηματοκιβώτιον.

Ἐστρωσαν τὰ μαξιλάρια, κ' ἐπλάγισαν ἐπ' αὐτῶν τὸ χρηματοκιβώτιον, ὡς ἄνθρωπον ἢ γύναιον καθ' οὗ εἶχον ἀχρεῖους σκοπούς. Καὶ ποῖοι ἄλλοι ἀχρεῖστεροι σκοποὶ ἢ τοῦ βιασμοῦ κλειθρῶν καὶ προκῶν;

Τὸ φοβερὸν ἐργαλεῖον, οὗ εἰκόνα ἔχομεν ἀπάναντι ἡμῶν, εἶνε σιδηρῶν τρίπλευρον ἐκ τῶν δύο πλαγίων πλευρῶν του εἰς μὲν τὸ ἄκρον τῆς μιᾶς εἰσέρχεται κοιλίαις μετὰ στροφίγγοι, τῆς δὲ ἑτέρας τὸ ἄκρον καταλήγει εἰς αἰχμὴν. Ἐκεῖ τιθεμένη ἡ κάσα καὶ στενωχωρομένη ξεβιδώνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφοῦ πρῶτον ἀφαιρηθῇ τὸ περιτριγύρισμα αὐτῆς, (περβίλι) ἔπειτα ἡ λαμαρίνα, ἔπειτα ἡ ἄμμος, καὶ πάλιν διὰ τῆς αὐτῆς ἐργασίας ξεβιδώνεται καὶ τὸ ἐσωτερικὸν ταμείον τοῦ χρηματοκιβωτίου. Οἷος πόλεμος γίνεται μετὰξὺ θύρακος τῶν πλοίων καὶ βολίδος, ὁ αὐτὸς μετὰξὺ ἐφευρετῶν χρηματοκιβωτίων καὶ ἐφευρετῶν τρόπων ρήξεως.

Λύεται δὲ τὸ ἐργαλεῖον αὐτὸ, ζυγίζον ὀκτὼ ὀκάδες εἰς πέντε τεμάχια, τὰ ὅποια δύναται νὰ φέρῃ εἰς ἄνθρωπος ἐφ' ἑαυτοῦ, ὑπὸ τοὺς ἐπενδύτας του.

Οὕτως ἐκενώθη ἡ κάσα τοῦ Δέγγλερη, τὸ δὲ περιεχόμενον παραλαβόντες οἱ ὁμόρρυθμοι ἑταῖροι περὶ τὸ λυκαυγὲς καὶ ἕνα ποθετόντες τὰ ἐργαλεῖα των κάτωθεν τῆς ἱστορικῆς

μόνος ὁ Θεὸς εἶναι ἀδυσώπητος... Ἐρριέττη, ἐπειδὴ ἤκουσας ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπομεν ὁ βαρὸνος καὶ ἐγὼ, γνωρίζεις ὅτι ὁ βίος δὲν εἶναι πλέον δυνατὸς δι' ἐμὲ, τὸ μέλλον ἐκλείσθη πρὸ ἐμοῦ, ὁ βίος ἀπωλέσθη. Πρέπει ν' ἀποθάνω!

— Οὐχί, ἀνέκραξεν ἡ Ἐρριέττη φρίττουσα περὶ τὴν ἀγκλῆν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, δὲν θέλω, δὲν θέλω ἐγὼ!

— Ἀδελφῆ μου, ἀπήντησε μετὰ στεθερότητος, φέρω ὀνομα ἀτιμασθὲν δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω!

— Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! Ἄλλ' εἶναι λοιπὸν ἀληθές; ὠνόμασας τὸν πατέρα ἡμῶν κλέπτην καὶ δολοφόνον!

Ὁ Ραοῦλ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

— Οἴμοι; εἶπεν οἰμώζων.

— Ἀδελφῆ μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἐρριέττη διὰ τόνου ὀδυνηροῦ, φέρω ὡς σὺ τὸ ὄνομα Δεσιμαῖζ· δικαιοῦμαι νὰ μάθω τί ἐπραξεν ὁ πατήρ μου· ὀμίλησον, ὀμίλησον!...

— Ἀδελφῆ μου, μὴ ἀπαίτει... .

— Ραοῦλ, θέλω νὰ μάθω!

— Ἄλλ' εἶναι τρομερὸν!

— Ἀδιάφορον! ὀμίλησον, ὀμίλησον, θέλω!

Καὶ ταχέως δι' ὀλίγων φράσεων ἐξέθεσε τὰ πάντα εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

Ἡ νεάνις ἠγέρθη λευκὴ ὡς χιών, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ξηροὺς, πυρετώδεις, σπινθηροβολοῦντας.

— Τρομερὸν, φρικῶδες! ἐψιθύρισεν, ἀφήσασα νὰ καταπέσῃ ἡ κεφαλὴ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς.

γεφύρας τῶν Πατησίων, ἀπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Βαροῦχα ἢ εἰς τὴν τοῦ Σμυρνοῦ καὶ διεμερίσαντο τὸ ἀνήκον ἐκάστῳ μέρος, ἀφοῦ ἐξεχώρισαν καὶ τὴν μερίδα τῶν ἀπόντων συντρόφων, ἧτοι τοῦ καταδείκτου Δζώρδην καὶ τοῦ ἀσθενούντος Γιαταγάναν, εἰς τὴν πρῶτῃ πρῶτῃ παρέδωσαν τὸ μερίδιον αὐτοῦ καὶ τοῦ Δζώρδην εἰς μετοχάς. Οὗτος δὲ παραλαβὼν τὰς παρέδωσε τῷ Δζώρδην.

Οὗτος παραλαμβάνει αὐτὰ καὶ τὰ φέρει εἰς ἐν ραπτάδικον, κατὰ τοῦ Καλαμιώτου, ὅπου κατορθώνει καὶ τὰ ρίχνει κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα εἰς ὑπόγειον ἐν τῷ δωματίῳ ἐνὸς μαθητευομένου τοῦ Στυλιανοῦδᾶκη Κρητὸς ἄθωου. Οἱ δὲ λοιποὶ ἐτράβηξαν εἰς τὰ ἴδια.

ΤΡΟΠΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΩΣ

Περὶ τοῦ Δζώρδην αὐτοῦ εἶχε λάβει πληροφορίας τινὰς ὁ κ. Διευθυντῆς, ὅστις εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἀνέπτυξε τεραστίαν δραστηριότητα καὶ πραγματικὴν πολλὴν εὐφυίαν, ὡς νὰ ἦτο δεδοκιμασμένος καὶ διάσημος ἀνακριτικὸς. Κατενόησε δὲ νύκτας ἐλοκλήρους, ἡμέρας, ἐβδομάδας σχεδόν, ἀπερωθεῖς αὐτὸς ὀλόκληρος καὶ ἀπερωσας ὄλον τὸ προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας εἰς στρατηγούς τὰ διάφορα τάγματα τοῦ πρὸς τὴν ἄλωσιν φρουρίου. Ἦν δὲ τὸ φρούριον τὸ περιεχόμενον τῆς κάσας Δέγγλερη.

Ὁ Δζώρδης πηγαίνει κ' εὐρίσκει ἕνα ἄλλοτε προϊστάμενον του ἐν Κωνσταντινουπόλει, Θανασιῶ, συγγενῆ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ α' Ἀριστοφάνους Πηγαδιώτη, τῷ ἐξομολογεῖται τὴν πράξιν του καὶ ζητεῖ συμβουλήν τί νὰ τὰ κάμῃ. Θανασιῆς δὲ εἶπε Πηγαδιώτη, Πηγαδιώτης ἀνακοινεῖ Κοσσονάκῳ, Κοσσονάκῳ δὲ πολιορκεῖ Τζώρτζην φραγκοράπτην, κομίζοντα τῇ ὥρᾳ ἐκείνη φορέματα εἰς κάποιον Ράλλην ἐν τῷ «Ξενοδοχείῳ τῆς Ἀττικῆς». Εὐρίσκει εἰς τὸ μαγαζὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Δζώρδην, σκεπτομένην τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ πῶς νὰ παραλάβῃ τὸν καλὸν τῆς με τὰς κλαπέσσας μετοχὰς καὶ ἀποκατασταθῇ ἄλλῳ ὁμογενεῖσᾶ, ρίπτουσα μακρὰν ψαλίδα καὶ βελόνην.

Κλητῆρες φέρουν ὀπίσω τὸν Δζώρδην, Διευθυντῆς δὲ Πηγαδιώτης καὶ αὐτὸς ὀδηγοῦν καὶ ὀδηγοῦνται εἰς τὸ Διευθυντήριον.

Ὁ Δζώρδης ἀρνεῖται ἀπολύτως.

Φέρεται ὁ συγγενῆς τοῦ Πηγαδιώτη κ. Θανάσης Μάτσουλας ὅστις με ὕψος πρῶτον προϊσταμένου τὸν ἐλέγχει καὶ τῷ ἐπιτάσσει νὰ ὀμιλήσῃ.

Εἰς τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν στιγμὴν παρεμβαίνει ὁ κ. Διευθυντῆς με τὴν πλήρη πυρὸς ἠράκλειον μορφήν του, καί, — Τί βραδύνεις; τοῦ λέγει. Σῆκω· πάμε· ἀπ' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία σου.

Καὶ ὡς αὐτόματον σηκώνεται ὁ Δζώρδης, εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ οἱ τέσσαρες, εἰς τοῦ Καλαμιώτου καταβαίνουν, μὰ καὶ θῶς εἰς τὸ ραπτάδικον, διὰ σεπαρνίων ἀνοίγει τὸ πάτωμα, καὶ αἰρταὶ ἐν συγκινήσει καὶ τῶν τεσσάρων ἐν μανδύλακιον, ὅπου παραλαμβάνουν καὶ πίσω εἰς τὸ Διευθυντήριον.

Εἰσθανθεῖς δὲ κνισμοὺς εἰς τὴν φουχά του ὁ ἰατρὸς Δέγγλερης, τοῦθ' ὅπερ ἡ μαγεία ἐξηγεῖ ὡς προωινίζον ὅτι χρήματα θὰ λάβῃς, εἰς τὴν στιγμὴν ἐφθασεν ἐκεῖ καὶ παρέλαβε τὰ εὐρεθέντα.

— Δζώρδην, λέγει ὁ Διευθυντῆς, εἶσαι ἐλεύθερος· πηγαίνε νὰ μοῦ φέρῃς ἄλλους ἐνόχους.

Ὅτε ἐν τῷ μεταξύ εἶχε συλληφθῇ ὁ Γιαταγάναν διὰ τὴν ὑπόθεσιν Μακκᾶ, ἐρρίφη δ' ἐπ' αὐτοῦ ὁ Διευθυντῆς ὡς κλη-

ρονόμος ἐπὶ τοῦ θεῖου του περιμένον νὰ συλλέξῃ τὴν τελευταίαν πνοὴν του.

Φοβερός ἄνθρωπος ὁ Γιαταγάναν! Ἐκ τῶν ἀπαθῶν καὶ μυστηριωδῶν ἐκείνων φύσεων, αἵτινες ἔχουν καταβιάσει τὴν ἐγκληματικὴν των διάνοιαν εἰς τὰ βάθη τῶν ἐντέρων των καὶ ἐκεῖ βυσοδομοῦσι τὰ κακούργημά των, ἀφίνοντες τὴν φυσιογνωμίαν τῶν προσώπων των ἀμέτοχον παντὸς πονηροῦ στοχασμοῦ.

Ἄρρωστος δὲ οὔτε νὰ τὸν πιεσῇ διὰ τινος τῶν συνήθων ἀστυνομικῶν μέσων ἠδύνατο· ἀντὶ νηστείας τοῦ ἐδίδεν ὁ ἴδιος ὁ Διευθυντῆς κρατόζωμον, ἀντὶ ἀϋπνίας κραστὴς κίνας καὶ ἀντὶ τριόμφου θηραϊκῶν οἶνον ἐπταετῆ, δῶρον πρὸς τὸν Διευθυντὴν παρὰ φίλου του Σπαρτιάτου.

Ἔως ὅτου διὰ παρακλήσεων, συγκινήσεων, διαβεβαιώσεων, παρουσίας τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ἐξέσπασεν ὁ παγετός, ἀφίει τὸ ἐξῆς παράπονον:

— Εἶσαι ὁ μόνος ποῦ ὑπερίσχυες· μ' ἐνίκησες!

Καὶ ὀμολόγησεν ὅσα γνωρίζομεν ἤδη.

Προηγουμένως ὅμως, ὁ Δζώρδης, ἀφοῦ ἀφθεῖς ἐλεύθερος ἔγινε ὀλίγον μισοσφραγτος καὶ διὰ τοῦ Πηγαδιώτου ἐπανῆλθεν, δι' ἄλλης μεθόδου, οἶον ἀϋπνίας, νηστείας, ὀρθοστασίας, ὀμολόγησε καὶ αὐτὸς ὅ,τι ἐπραξεν.

Ἄλλο μέλος σπουδαῖον τῆς Ἐταιρίας εἶνε διαβόητος κακοῦργος, ὁ Βαροῦχας. Οὗτος ἔχει θαυματουργεῖσαι ἐν Κων(πολιν), διαπραζας πολλοὺς φόνους κατὰ τὴν ὀμολογίαν του. Εἶνε παχὺς, στρογγυλὸς, λουστράτος, πολὺγλωττος, ὅστις ἅμα συλληφθεῖς μιλοῦσε θυμωμένως ἀγριοβάδιζε, παρεπονείτο ὅτι πῆγαν 'ς τὸ σπῆτί του κ' ἔκαμαν ἔρευναν, ἀλλὰ τεθεῖς ὑπὸ ἀστυνομικὴν δίαιταν, ἔλθων πρόσωπο πρὸς πρόσωπον με τὸν Διευθυντὴν, ἔως ὅτου μετὰ τρεῖς ἡμέρας κατέδειξεν ἐνόχους τὸν Ἰωάννην Σμυρνήον, τὸν Ἀράπην, καὶ τὸν Βασιλάτον, οὗς αὐτὸς περιέβαλεν, ὅτι μετοχὰς δὲν ἔχει, ἀλλὰ θὰ γράψῃ εἰς ἕνα πρόσωπον καὶ νὰ τοὺς τῆς φέρῃ, ὅτι οἱ ἐνοχοὶ εἶνε μαζεμένοι εἰς τοῦ Μαρκάτη τὸ περιβόλι, οἰκίαν Βουδούρη, τοῦθ' ὅπερ ἀπεδείχθη ψευδές, ὅτι τὰ ἐργαλεῖα εἶνε ὑπὸ τὴν γέφυραν Πατησίων, ἀλλὰ δὲν εὐρέθησαν, ὅτι αὐτὸς τὰ εἶχε παραγγείλει εἰς τοῦ Καρᾶ, ὅτι εἰς τὸ σπῆτί του ἔγίνοντο τὰ συμβούλια, καὶ ὅτι αὐτὸς συντηροῦσε τοὺς ἄλλους.

Αἱ μαρτυρίαι Βαροῦχα, Δζώρτζη καὶ Γιαταγάναν συμφωνοῦν ἐν πῶσι.

Περὶ τῶν λοιπῶν κλεπτῶν, τῶν καὶ κατόχων τῶν μεγαλειτέρων μερίδων, βεβαιούται ὅτι ἀνεχώρησαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν κλοπὴν.

Τὰ μερίδια ὅλα ἐγίνοντο ὀκτώ· τὸ δ' ἕνατον ἔλαβεν ὁ Καρᾶς — ὄχι βέβαια τὸ ἱστορικὸν ἄλογον τοῦ στρατηγοῦ Σούτσου.

Τώρα εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς δὲν εὐρέθησαν χρήματα εἰς τοῦ Βαροῦχα τὸ σπῆτι.

Ἐπὶ τούτοις δρῶνται θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν μετὰ τῆς θέρμης ἐργασθέντα κ. Διευθυντὴν.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἦδη ὅτε ἐπαυσεν ἡ χολέρα ἐν Αἰγύπτῳ, ὑπάρχει μεγαλειτέρος κίνδυνος καθόσον τὸ μίαισμα εἶνε βεβαίως ἐν ταῖς ἐκεῖ ἀποθήκαις τῶν ἐμπορευμάτων, αἵτινες κεκλεισμέναι ἦδη, θὰ ἀνοιχθῶσι μετ' ὀλίγον, ὅταν ἀρθῇ ἐντελῶς ἡ κάθαρ-

σις. Ἀσφάλεια εἶνε νὰ ληφθῆ μέτρον ὡς πρὸς τοῦτο αὐστηρόν, νὰ καπνίζονται τὰ ἐκείθεν ἐμπορεύματα, διότι τὰ ἐμπορεύματα μετέφερον ἐξ Ἰνδιῶν τὸ μύλυσμα εἰς τὴν Λίγυπτον. Κυρίως εἰς τὰ βαμβάκια καὶ ἐν γένει τὰ πανικά.

Φαλέξ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Γυναῖκες Μονομάχοι. Διὰ τί ὄχι; Ἀφοῦ ἰππεύουν, γυμνάζονται, πιάνονται ἀπὸ τὰ μαλλιά, σκοτόνουν ἀπίστους ἐραστὰς, χύνουν βιτριόλι εἰς πρόσωπα ἀντεραστριῶν, συμπλέκονται εἰς τσοκαρομαχίαν, τσουγρανίζουσι, κακολογοῦσι, φονεύουσι διὰ τῆς γλώσσης, διὰ τοῦ μειδιάματος, δι' ἐνὸς πτεροῦ καὶ ἐνὸς ἐπιτυχημένου κορτάζ, διὰ τί νὰ μὴ μονομαχοῦσι; Ἡδὴ ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ὑπάρχουσι πλείστοι γυναῖκες ἀσκούμεναι εἰς τὸ *φλερέ* (ξίφος τῆς μονομαχίας). Ἐν Παρισίοις μάλιστα ὑπάρχουσι ὄχι μία, ἀλλὰ πολλαὶ σχολαὶ σπαθασκίας διὰ δεσποίνας καὶ δεσποινίδας, ἐννοεῖται ὅλας ἐκ τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου· ἐστὶ δὲ ὁ καλὸς οὗτος κόσμος ὁ πλούσιος, ὁ ἔχων χρήματα νὰ σπαταλᾷ εἰς ὅλας τὰς φαντασιοπληξίας, εἰς ὅλα τὰ σκοτώματα τοῦ καιροῦ.

Ἐσχάτως ἤνοιξε τοιαύτη σχολὴ σπαθασκίας καὶ ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Χάρτλ, ἐν πάσῃ πομπῇ καὶ ἐπιδειξίῃ καὶ δημοσιότητι. Ἡ σχολὴ τοῦ μάλιστα ὠνομάσθη Ἀκαδημία τῆς Ξιφασκίας. Ἡδὴ πολλαὶ λεπτεπίδερμοι Βιεννέζες ἐνεγράφησαν μαθήτριά του· ἐννοεῖ δὲ τὸν χειμῶνα νὰ δώσῃ παραστάσεις, ἧτοι ἀντὶ εἰσιτηρίου τὸ δημόσιον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ὅπως θεῶνται πῶς γυμνάζονται ἡ γυναῖκες αἱ γυναῖκες. Ἐκαμὲ μάλιστα καὶ πρόδες, ἐπὶ παρουσίᾳ ὀλίγων εἰδικῶν καὶ ἐπέτυχον τὰ μάλιστα. Αἱ πλείους τῶν μονομάχων εἶνε μαθήτριά του Ὁρδείου. Ἐννοεῖται ὅτι μὲ τὰ φουστάνια τῶν δὲν ἔμπορῶν νὰ μονομαχοῦσι. Ὁ καθηγητὴς Χάρτλ ταῖς ἔκαμε ἰδιαιτερον μονομαχοῦσας κοστοῦμι. Ἐν τῷ περιοδικῷ, ἐξ οὗ ἐρανίζομεθα τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἔχομεν πρὸ ἡμῶν καὶ τὴν εἰκόνα τῶν γυναικῶν μονομάχων.

Αἱ πρωπιδοφόροι ἐξ αὐτῶν ὁμοιάζουσι πρὸς ναυτικούς τοῦ ἀγῶνος, διότι ἔχουσι τὰς κνήμας γυμνάς—μὲ κάλτσας ἐννοεῖται ἢ μάλλιαν—καὶ φέρουσι ἀπαράλλακτον βρακί νησιώτου. Ἐπὶ δὲ τοῦ στήθους γελέκον κλειστὸν ἐμπροσθεν, κομβωνόμενον δὲ ὀπισθεν. Ἡ θέα γυναικὸς μονομαχοῦσας ὑπὸ τοιοῦτον ἱματισμὸν εἶνε καλλισθητικώτερα τῆς τοῦ ἀνδρός. Διότι καὶ ἡ κνήμη εἶνε μᾶλλον τορνευτὴ, αἱ δὲ τοῦ στήθους καμπυλότητες προσθέτουσι πολὺ. Οὕτως ἐν τῷ μέλλοντι ἂν ὁ συρμὸς γενικευθῆ, θὰ λείψῃ ἡ τραγικοκομμικὴ τάξις τῶν ἰπποτῶν, διότι αἱ γυναῖκες θὰ δύνανται νὰ ὑπερασπίζονται ἑαυτάς μόναι των. Ἀπὸ τοῦδε προβλέπομεν ὅτι δὲν θὰ κάμουν ἀσχημὴ φιγοῦρα διότι ἢ βελόνη τὰς ἔχει συνειθῆται ἀνέκαθεν εἰς τὸ τρύπημα.

Κροῖσος ἀπὸ ἐν χειρόγραφον. Νὰ ἀνακαλύψῃς ἐν Ἱερουσαλὴμ βιβλικὸν χειρόγραφον, ἐννεασκίων ἐτῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ χριστιανισμοῦ. Νὰ σοῦ προσφέρουν 24, 000,000, διὰ νὰ τὸ ἀγοράσῃς, καὶ νὰ μὴ τὸ δίδῃς, ζητῶν 25,000,000 στρουγγυλά. Νὰ τί θὰ πῇ τύχη, ἐκτός ἂν δὲν τὴν πάθῃ χιώτικη μὲ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ὁ ἐπίδοξος αὐτὸς μεγάλπλουτος.

Καὶ ἡ Σαχάρα δὲν ἦτο πάντοτε Σαχάρα! Περικηγῆς, διατρέξας τὴν μεγάλην ἐρημον τῆς Σαχάρας,

ἀνεκάλυψεν ἐπὶ διαφόρων σημείων, εἶδη λίθων, ἐκ τῶν καλουμένων πυριτῶν, ὅπως ὁμοίους πρὸς τοὺς εὐρισκομένους ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, κατὰ τὰ βορεινὰ μέρη, καὶ ἀνήκοντας εἰς τὴν ἐποχὴν, τὴν κληθεῖσαν λιθίνην. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι ἡ μεγάλη ἐρημος ἦτο ποτὲ κατοικημένη, ὡς ἦσαν αἱ εὐρωπαϊκαὶ χῶραι. Ἀλλ' ὁ περιηγητὴς ἀνεκάλυψεν ὄχι μόνον λίθους, διαφοροτρόπως κεκομμένους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν λίθων τούτων σωροὺς ἀπὸ κελύφη αὐγῶν στρουθοκαμήλου. Ἄλλο λοιπὸν συμπέρασμα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λιθίνου αἰῶνος τῆς Σαχάρας εἶχον κατοικίδια ζῶα τοὺς στρουθοκαμήλους· εἶνε δὲ πιθανόν ὅτι ἐτρέφοντο ἀπὸ τὰ αὐγά τῆς, μετεχειρίζοντο δὲ τὰ κελύφη ἀντὶ ἀγγείων οἰκιακῶν, ἀνεκπληρούντων παρ' αὐτοῖς τὰ πῆλινα σκεύη, ἅτινα ἦσαν ἐτι ἀγνώστα.

Αἱ συμβουλαὶ τῆς πείνας. Εἰς ἓνα σταθμὸν χωροφυλάκων προσέρχεται μίαν νύκτα ἄνθρωπός τις καὶ ζητεῖ νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὸν ἐνομοτάρχην· προσελθόντος ἐκείνου, κατηγορεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς ἐνοχον διαφόρων ἀξιοποιῶν πράξεων· τὸν θέτουν ὑπὸ κράτησιν. Τὴν ἐπαύριον ὁμοῦ αἱ γενόμενα ἀνακρίσεις ἐξακριβοῦσιν ὅτι ὁ οὕτω παραδόξως παραδοθεὶς δὲν εἶναι ἐνοχος οὐδεμιᾶς ἀξιοποιῶν πράξεως. Τότε ὁ δυστυχὴς ἠναγκάσθη νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν ἀλήθειαν. Εἶπεν ὅτι ἦτο ἄστεγος· ὅτι ὄλην τὴν ἡμέραν εἶχε περιπλανηθῆ ζητῶν ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα· τότε ἡ πείνα τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμε, πρὸς εὐρεσιν στέγης καὶ ἄρτου· καὶ τὸ ἐπέτυχε· Διότι ἐδείπνησε πολὺ καλὰ εἰς τὴν φυλακὴν του. Ἐν τούτοις ἐδικάσθη ὡς ἐξαπατήσας τὴν ἐξουσίαν· καταδικάσθη, ἀλλ' ἐξεκάλεσε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἀπελύθη.

Ρακοςυλλέκτης.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ Πρακτορεῖον Χαθᾶ

Παρίσις, 6. Σεπτεμβρίου. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας ἀφίκετο σήμερον ἐνταῦθα, ἐρχόμενος ἐκ Μαδρίτης καὶ μεταβαίνων εἰς Γερμανίαν ὅπως παραστῆ εἰς τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ Ὁμβούργου.

Λονδῖνον, 6. Οἱ Καιροὶ μανθάνουσιν ἐκ Πετροπόλεως ὅτι ὁ κ. Γκίρς θέλει μεταβῆ προσεχῶς εἰς Ἰταλίαν. Ἡ αὐτὴ ἐποδοκιμάζει αὐστηρῶς τὸ ἄρθρον τῆς Βορείου Γερμανίας.

Βερολίνον, 6 Σεπτεμβρίου. Ὁ κ. Βίσμαρκ προσεκάλεσε τὸν κ. Βοττιάνον νὰ μεταβῆ εἰς Γαστάιν ὅπως πείσῃ αὐτὸν ἵνα καὶ ἡ Ρουμανία προσχωρήσῃ εἰς τὴν αὐστρουγγρικὴν συμμαχίαν.

Βιέννη, 6 Σεπτεμβρίου. Αἱ ταραχαὶ ἐξακολουθοῦσιν ἐν Κροατίᾳ. Αἱ κατὰ τῆς Οὐγγαρίας διαδηλώσεις ἐπανελήφθησαν εἰς διάφορα μέρη. Αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ ζητοῦσιν ἐπικουρίαν.

Παρίσις, 6. Ἡ Ἐνωσις, τὸ κυριώτερον ὄργανον τοῦ κόμματος τῶν νομιμοφρόνων, ἀναγνωρίζει τὸν κόμητα τῶν Παρισίων ὡς ἀρχηγὸν τοῦ Οἴκου τῆς Γαλλίας. Τηλεγραφήματα αὐθεντικὰ λέγουσιν ὅτι δισχιλίσι μόνον ἄνδρες τοῦ σινικοῦ στρατοῦ ἀφίκεντο εἰς Τσαν-Κού καὶ εἰς Καντῶν.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

τῆς ἀσφαλιπτικῆς ἐταιρίας ἢ Ἄγκυρα μετεφέρθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων, ἐπὶ τῆς νεοδημητοῦ οἰκίας Ἀλεξάνδρου Καμπᾶ.